

УДК 343.3/.7(477)

Максим Андрійович БУТ,

курсант групи Ф3-203 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Олішевський О. В.

ПРИМУШУВАННЯ ДО ВСТУПУ У СТАТЕВИЙ ЗВ'ЯЗОК У ЗЛОЧИНІ, ПЕРЕДБАЧЕНОМУ Ч. 1 СТ. 154 КК УКРАЇНИ

Сьогодні в Україні тривають процеси докорінного реформування усіх сфер життєдіяльності суспільства. Вкрай важливо, щоб ці процеси супроводжувалися науково обґрунтованими змінами законодавства, у тому числі й кримінального. Під час удосконалення його положень окрему увагу слід приділити приписам Розділу IV Особливої частини Кримінального кодексу України «Злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості особи». Зокрема, це стосується норми, що встановлює відповідальність за примушування до вступу в статевий зв'язок (ст. 154 КК України). Тому метою даних тез доповіді є спроба визначити що слід розуміти під примушуванням до вступу в статевий зв'язок в злочині, передбаченому ч. 1 ст. 154 КК України.

З об'єктивної сторони розглядуваний злочин виражається у примушуванні особи до здійснення акту сексуального характеру з іншою особою. Акт сексуального характеру – це дії сексуального характеру, як ті, що пов'язані з проникненням в один із природних отворів іншої людини, так і не пов'язані з таким проникненням.

Під примушуванням розуміється протиправний психічний вплив на свідомість потерпілої особи, спрямований на приведення її у стан, за якого вона внутрішньо готова підкоритись вимогам суб'єкта примушування. У результаті потерпіла особа обмежується у можливості діяти за своєю волею (остання при цьому повністю не придушується), будучи вимушеною обрати той варіант поведінки, який суперечить її бажанням.

Характер примушування у диспозиції ч. 1 ст. 154 КК не конкретизовано. Ідеться, зокрема, про погрозу: розголосити відомості, які особа бажає зберегти в таємниці, але які немає підстав визнавати такими, що ганьблять її чи близьких родичів; розголосити відомості, які ганьблять особу, яка є близькою для потерпілого, але не є його близьким родичем; знищити, пошкодити або вилучити майно близької особи, яка не перебуває з потерпілим у родинних відносинах; обмежити свободу пересування; відмовити у працевлаштуванні та інші випадки, що не охоплюються диспозиціями ч. 2 і ч. 3 ст. 154 КК.

Даний злочин з усіченим складом визнається закінченим з моменту здійснення на волю потерпілої особи психічного тиску в певних формах. Та обставина, що потерпіла особа погодилась на вчинення щодо неї дії сексуального характеру або, навпаки, відхилила домагання, не впливає на кваліфікацію вчиненого за ст. 154 КК, але може бути врахована при призначенні покарання.

Таким чином, під примушуванням розуміється протиправний психічний вплив на свідомість потерпілої особи, в результаті якого вона внутрішньо готова підкоритись вимогам суб'єкта примушування до вступу в статевий

зв'язок. Його прикладами слід визнавати погрозу: розголосити відомості, які особа бажає зберегти в таємниці, але які немає підстав визнавати такими, що ганьблять її чи близьких родичів; розголосити відомості, які ганьблять особу, яка є близькою для потерпілого, але не є його близьким родичем; знищити, пошкодити або вилучити майно близької особи, яка не перебуває з потерпілим у родинних відносинах; обмежити свободу пересування; відмовити у працевлаштуванні та інші випадки, що не охоплюються диспозиціями ч. 2 і ч. 3 ст. 154 КК.

Одержано 09.04.2019

УДК 796.323.2(477)

Максим Володимирович ГАДЗАН,

курсант групи Ф2-302 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Казначеева Д. В.

ДО ПИТАННЯ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ В УКРАЇНІ

Питання легалізація вогнепальної зброї в Україні сприймається дуже гостро. Одним із способів самозахисту, є легалізація вогнепальної зброї для громадян. За останній час в Україні збільшилась кількість злочинів пов'язаних саме із застосуванням вогнепальної зброї, що є наслідком нестабільних політичної, економічної ситуаціями та бойовими діями на окупованих територіях держави, але не дивлячись на ці проблеми соціологічні дослідження показують що у період 2016–2019 років значно підвищилась свідомість громадян. Люди бажають відчувати себе у безпеці мати право та можливість захистити себе і свою сім'ю, приватну власність.

В Україні з моменту прийняття незалежності, особливо в тяжкі роки для становлення Української державності вчинялись спроби щодо лібералізації законодавства яке регулює право громадян на зброю, але це не призвело до змін у нормативно правовій базі. За весь час наукові і політичні діячі робили спроби через суб'єктів законодавчої ініціативи подати законопроекти на розгляд до Верховної ради України, але жоден з них так і не було прийнято оскільки дуже вагомий опір чинить вся система Міністерства внутрішніх справ тому що навіть законодавче регулювання дозволеної в Україні гладкоствольної та нарізної мисливської зброї відсутнє на належному рівні. Держава має тільки певні інструкції, накази та порядки, які є підзаконними нормативними актами. Питання необхідності надання громадянам вільного доступу до володіння зброєю є досі не дослідженим, думки науковців, а саме П. Л. Фріса, П. М. Мітрухова, С. М. Шуміленко, А. М. Колосок не є однозначними з цього приводу оскільки вони не висловлюють конкретного ставлення до цього питання а тільки наводять аргументи «за» і «проти».